"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ମନମନାଭବ ଏବଂ ମଧ୍ୟାଜୀଭବର ମହାମନ୍ତ୍ର ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବ । ତେଣୁ ବାବାଙ୍କୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଜାଣି ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦିଅ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ନିଶା ଆଧାରରେ ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କର ଶୋ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତା କରିପାରିବ ?

ଉତ୍ତର:- ଏହି ନିଶା ରହୁ ଯେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଭଗବାନଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ସିଏ ଆମକୁ ପାଠପଢାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଆମକୁ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ମାତ୍ରକୁ ସତ୍ୟ ରାସ୍ତା ଦେଖାଇବାକୁ ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ସଂଗମଯୁଗରେ ଅଛୁ । ଆମକୁ ନିଜର ରାଜକୀୟ ଅର୍ଥାତ୍ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ସମ୍ପନ୍ନ ଚାଲିଚଳଣ ଦ୍ୱାରା ବାବାଙ୍କର ନାମକୁ ପ୍ରସିଦ୍ଧ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା ଏବଂ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ମହିମା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶୁଣାଇବାକୁ ହେବ ।

ଗୀତ:- ଆନେ ବାଲେ କଲ କି ତୁମ ତକଦୀର ହୋ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏହି ଗୀତ ତ ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଗାୟନ ହେଉଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଦୁନିଆର ଭାଗ୍ୟ କାହାକୁ କୁହାଯାଏ, ଏକଥା ଭାରତବାସୀ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏହା ତ' ସାରା ଦୁନିଆର କଥା କାରଣ ସାରା ଦୁନିଆର ଭାଗ୍ୟକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବା, ନର୍କ ଦୁନିଆକୁ ସ୍ୱର୍ଗରେ ପରିଣତ କରିବାର କାର୍ଯ୍ୟ କେହି ମନୁଷ୍ୟ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହି ମହିମା କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟର ନୁହେଁ । ଯଦି ଏହି ମହିମା କୃଷ୍ଣଙ୍କର ବୋଲି କୁହାଯିବ ତେବେ ତାଙ୍କୁ କେହି ଗାଳି ଦେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଚତୁର୍ଥୀର ଚନ୍ଦ୍ରମା କିପରି ଦେଖିଲେ ଯାହାଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କ ଉପରେ କଳଙ୍କ ଲାଗିଲା । ବାସ୍ତବରେ ନା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଉପରେ ନା ଗୀତାର ଭଗବାନଙ୍କ ଉପରେ କଳଙ୍କ ଲାଗୁଛି । ବାସ୍ତବରେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଉପରେ ହିଁ କଳଙ୍କ ଲାଗୁଛି । ଯଦିଓ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କଳଙ୍କ ଲଗାଇଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାହା ମଧ୍ୟ ହରଣ କରିବାର କଳଙ୍କ କିନ୍ତୁ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ତ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ତେବେ ସମସ୍ତେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଇଁ ହିଁ ଘରୁ ପଳାଇ ଆସିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱର ତ ଗାଳି ଖାଇବେ ନାହିଁ । ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ବା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଗାଳି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ କାରଣ ଉଭୟଙ୍କର ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ମହିମା ରହିଛି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ମଧ୍ୟ ନମ୍ବରୱାନ ମହିମା ରହିଛି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଏତେ ମହିମା ନାହିଁ କାରଣ ସେମାନେ ବିବାହିତ ଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କୁମାର ଥିଲେ ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କର ଅଧିକ ମହିମା ରହିଛି । ଯଦିଓ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ମହିମା ମଧ୍ୟ ରହିଛି— ୧୬ କଳା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ.... କିନ୍ତୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଦ୍ୱାପର ଯୁଗର ବୋଲି କହି ଦେଇଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ଭାବୁଛନ୍ତି ଏହି ମହିମା ପରମ୍ପରାରୁ ଚାଲି ଆସୁଛି । କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ଏହି କଥାକୁ କେବଳ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ଏହା ହେଉଛି ଈଶ୍ୱରୀୟ ଜ୍ଞାନ, ଈଶ୍ୱର ନିଜେ ଆସି ରାମରାଜ୍ୟର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ରାମରାଜ୍ୟକୁ ମନୁଷ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ଆସି ଏହି ସବୁ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସବୁ ଗୀତା ଉପରେ ହିଁ ନିର୍ଭର କରୁଛି, କିନ୍ତୁ ଗୀତାରେ ହିଁ ଭୁଲ ଲେଖିଦିଆଯାଇଛି । କୌରବ ପାଣ୍ଡବ ମଧ୍ୟରେ ଯୁଦ୍ଧ ହିଁ ହୋଇନଥିଲା, ତେଣୁ ଅର୍ଜ୍ଜୁନଙ୍କର କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଏହି ପାଠ ତ ବାବା ଆସି ପାଠଶାଳାରେ ପଢାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ପାଠଶାଳା କ'ଣ ଯୁଦ୍ଧ ପଡିଆରେ ଥାଏ କି ? ବାକି ହଁ ଏହି ଯୁଦ୍ଧ ମାୟା ରାବଣ ସହିତ ହେଉଛି । ତେଣୁ ମାୟା ରାବଣ ଉପରେ ବିଜୟପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । ମାୟା ଉପରେ ବିଜୟୀ ହୋଇ ଜଗତଜିତ୍ ହେବାକୁ ପଡିବ । କିନ୍ତୁ ଏହି କଥାକୁ କେହି ଟିକିଏ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ପୂର୍ବ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଡ୍ରାମା । ସେମାନେ ଶେଷ ସମୟରେ ଆସି ବୁଝିବେ ଏବଂ ଏହି କଥା ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝାଇବ । ଭୀଷ୍ମ ପିତାମହଙ୍କୁ ହିଂସାର ବାଣ ଇତ୍ୟାଦି ମାରିବାର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଏଭଳି ବହୁତ କଥା ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ମାତାମାନେ ସେମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ ସମୟ ଆଣିବା ଦରକାର । କହିବା ଦରକାର ଯେ ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ଗୀତା ଜ୍ଞାନ ଦାତା ଭଗବାନଙ୍କ ବିଷୟରେ କିଛି କଥା ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ । ଗୀତା ସ୍ୱୟଂ ଭଗବାନ ଶୁଣାଇଛନ୍ତି । ସମସ୍ତ ମହିମା ତ ଭଗବାନଙ୍କର । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ମହିମା ଅଲଗା । ଆମକୁ ଏହି କଥା ଉପରେ ସଂଶୟ ଆସୁଛି । ରୁଦ୍ର ଭଗବାନୁବାଚ— ଏହା ହେଉଛି ତାଙ୍କର ରୁଦ୍ର ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞ, ନିରାକାର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ଇଏ ହେଉଛି ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞ । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି କୃଷ୍ଣ ଭଗବାନୁବାଚ । ଭଗବାନ ବାସ୍ତବରେ ଜଣେ, ତାଙ୍କର ମହିମା ଲେଖିବା ଆବଶ୍ୟକ । କୃଷ୍ଣଙ୍କର ମହିମା ମଧ୍ୟ ଲେଖିବା ଆବଶ୍ୟକ । ତେବେ ଉଭୟଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଗୀତାର ଭଗବାନ କିଏ ? ଗୀତାରେ ଲିଖିତ ଅଛି ସହଜ ରାଜଯୋଗ । ସେଥିରେ କୁହାଯାଉଛି ଦେହର ସନ୍ନ୍ୟାସ କର, ଦେହ ସହିତ ସମସ୍ତ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ଛାଡି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର, ମନମନାଭବ, ମଧ୍ୟାଜୀଭବ । ବାବା ତ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଗୀତାରେ ଲେଖାହୋଇଛି ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବାନୁବାଚ । ତେବେ ଶ୍ରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍ରେଷ୍ଠ । କିନ୍ତୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ତ କେବଳ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ହିଁ କୁହାଯିବ । କୃଷ୍ଣ ତ ଦୈବୀଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ ମନୁଷ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଗୀତାର ଭଗବାନ ହେଉଛନ୍ତି ଶିବ ଯିଏକି ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇଥିଲେ । ଶେଷରେ ସମସ୍ତ ଧର୍ମର ବିନାଶ ହୋଇ ବାସ୍ତବରେ ଗୋଟିଏ ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ହୋଇଥିଲା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେବଳ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମ ଥିଲା । ତେବେ ସେହି ଧର୍ମ କୃଷ୍ଣ ନୁହେଁ, ସ୍ୱୟଂ ଭଗବାନ ସ୍ଥାପନା କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କର ହିଁ ମହିମା ହେଉଛି ତୁମେ ମାତା ପିତା । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ତ ମାତାପିତା ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ତ ସତ୍ୟ ପିତାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ । ତୁମେମାନେ ବୁଝାଇପାରିବ ଯେ ଭଗବାନ

ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି ମୁକ୍ତିଦାତା ଏବଂ ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶକ ଯିଏକି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସାଥିରେ ପରମଧାମ ଘରକୁ ନେଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ମଶା ମାଛି ସଦୃଶ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସାଥିରେ ନେଇଯିବା ଏହା କେବଳ ଶିବବାବାଙ୍କର ହିଁ କାମ । ସୁପ୍ରିମ ଶବ୍ଦ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ । ତେବେ ଶିବ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ମହିମା ଅଲଗା । କୃଷ୍ଣଙ୍କର ମହିମା ଅଲଗା, ଉଭୟଙ୍କର ମହିମାକୁ ସିଦ୍ଧ କରି ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଶିବବାବା ତ ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁରେ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ । ସିଏ ପତିତ-ପାବନ ଅଟନ୍ତି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତ ପୁରା ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି । ତେବେ ପରମାତ୍ମା କାହାକୁ କୁହାଯିବ ? ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଲେଖିବା ଆବଶ୍ୟକ । ବେହଦର ପିତାଙ୍କୁ ନ ଜାଣିବା କାରଣରୁ ହିଁ ଅନାଥ ଏବଂ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଯେହେତୁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସମସ୍ତେ ସନାଥ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ସୁଖୀ ହେଉଥିବେ । ଏହିଭଳି ସ୍ପଷ୍ଟ ଶବ୍ଦ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ଏବଂ ସମ୍ପତ୍ତି ନିଅ । ଏବେ ମଧ୍ୟ ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନମୁକ୍ତି ମିଳିଯିବ । ଶିବବାବାଙ୍କର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମହିମା ଲେଖିବାକୁ ହେବ । ଶିବାୟ ନମଃ, ତାଙ୍କଠାରୁ ସ୍ୱର୍ଗର ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି । ଏହି ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝିଲେ ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗର ଅଧିକାରୀ ହୋଇଯିବ । ଏବେ ବିଚାର କର ଠିକ୍ କ'ଣ ? ତୁମେମାନେ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଆଶ୍ରମକୁ ଯାଇ ତାଙ୍କ ସହିତ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ ସାକ୍ଷାତ୍ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ସଭା ଭିତରେ ତ ସେମାନଙ୍କର ବହୁତ ଅହଂକାର ରହିଥାଏ ।

ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପ୍ରକୃତ ରାସ୍ତା କିଏ ଦେଖାଇବ ? ଭଗବାନୁବାଚ—ସାଧୁମାନଙ୍କର ଉଦ୍ଧାର ମଧ୍ୟ ମୁଁ କରୁଛି । ମୁକ୍ତିଦାତାର ଶବ୍ଦ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ନା । ବେହଦର ବାବା ହିଁ କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ପିତାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତା ପୁତ୍ର ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ପୁତ୍ର ଦ୍ୱାରା ପିତାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତା ହୋଇଥାଏ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ତ ପିତା ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଈଶ୍ୱର ପିତାଙ୍କର ସମସ୍ତେ ସନ୍ତାନ ହୋଇପାରିବେ । କିନ୍ତୁ ଜଣେ ମନୁଷ୍ୟର ତ ଏତେ ସବୁ ସନ୍ତାନ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତେବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାର ବହୁତ ନିଶା ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ବେହଦର ପିତାଙ୍କର ଆମେ ସମସ୍ତେ ସନ୍ତାନ । ଯେପରି ରାଜାଙ୍କର ପୁତ୍ର ରାଜକୁମାରମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ କେତେ ରାଜକୀୟ ଚାଲିଚଳଣି ହୋଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଭାରତବାସୀ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଉପରେ କେତେ କଳଙ୍କ ଲଗାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ତେବେ ସେମାନେ କହିବେ ଯେ ଭାରତବାସୀ ତ ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଅଟ । ତେବେ ତୁମେମାନେ କୁହ ଯେ ହଁ ଆମେ ମଧ୍ୟ ଭାରତବାସୀ କିନ୍ତୁ ଆମେ ଏବେ ସଂଗମଯୁଗରେ ଅଛୁ । ଏବେ ଆମେ ଭଗବାନଙ୍କର ହୋଇଛୁ, ଭଗବାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାଠ ପଢୁଛୁ । ଭଗବାନୁବାଚ— ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛି । ଏହି କଥା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ପାଇଁ ତ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ନିକଟ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଏହି କଥାକୁ ସମସ୍ତେ ବୁଝିଯିବେ । ରାଜା ଜନକ ମଧ୍ୟ ଇଙ୍ଗିତରେ ଏହି କଥାକୁ ବୁଝିଯାଇଥିଲେ ନା । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲ ଏବଂ ଧ୍ୟାନରେ ଚାଲିଗଲ । ଏମିତି ତ ଧ୍ୟାନରେ ବହୁତ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଧ୍ୟାନ ଦ୍ୱାରା ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆ ଏବଂ ବୈକୁଣ୍ଠର ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରିଥା'ନ୍ତି । ଏକଥା ତ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଆମେ ସମସ୍ତେ ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆର ନିବାସୀ ଅଟୁ । ପରମଧାମରୁ ଏଠାକୁ ଆସି ନିଜ ନିଜର ଅଭିନୟ କରିଥାଉ । ବିନାଶ ମଧ୍ୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତ । ବୈଜ୍ଞାନିକମାନେ ଚନ୍ଦ୍ରମା ଉପରକୁ ଯିବା ପାଇଁ ବୁଦ୍ଧି ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି— ଏହା ହେଉଛି ବିଜ୍ଞାନର ଅହଂକାର ଯାହା ଦ୍ୱାରା ନିଜର ହିଁ ବିନାଶ କରୁଛନ୍ତି । ବାକି ଚନ୍ଦ୍ରପୃଷ୍ଠ ଆଦି କିଛି ନାହିଁ । ଏକଥା ତ ବହୁତ ଭଲ କଥା କିନ୍ତୁ ବୁଝାଇବାର ଶୈଳୀ ଜଣାଥିବା ଦରକାର । ଆମର ଶିକ୍ଷାଦାତା ହେଉଛନ୍ତି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପିତା ପରମାତ୍ମା । ଶିବବାବାଙ୍କର ମହିମା ଅଲଗା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ମହିମା ଅଲଗା । ଏହା ହେଉଛି ଅବିନାଶୀ ରୁଦ୍ର ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞ ଯେଉଁଥିରେ ସବୁ କିଛି ସ୍ୱାହା ହୋଇଯିବ । ତେବେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ତ ବହୁତ ଭଲ କିନ୍ତୁ ବୋଧହୁଏ ଟିକିଏ ଡେରି ଅଛି ।

ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଏହା ବହୁତ ଭଲ ପଏଣ୍ଟ— ଗୋଟିଏ ହେଲା ଆତ୍ମିକ ଯାତ୍ରା ଅନ୍ୟଟି ହେଲା ଶାରୀରିକ ଯାତ୍ରା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯଦି ମୋତେ ମନେ ପକାଇବ ତେବେ ତୁମର ଅନ୍ତିମ ସ୍ମୃତି ଅନୁସାରେ ଗତି ହୋଇଯିବ । ଏହି କଥା ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ଶିଖାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହିଭଳି ପଏଣ୍ଟ ସବୁ ଲେଖିବା ଆବଶ୍ୟକ । ମନମନାଭବ, ମଧ୍ୟାଜୀଭବର ମହାମନ୍ତ୍ର ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତିର ଯାତ୍ରା କରିପାରିବ । ଏହି ଯାତ୍ରା ତ ବାବା ହିଁ କରାଇପାରିବେ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତ କରାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଯୋଗର ମଧ୍ୟ ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଯେତେ ଯୋଗ କରିବ ସେତେ ଖୁସି ଆସିବ । କିନ୍ତୁ ମାୟା ଯୋଗ କରାଇ ଦେଉନାହିଁ ।

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରାସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ସେବା ତ ସମସ୍ତେ କରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେବା ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ନୀଚ୍ଚ ରହିଛି ନା । କାହାକୁ ବି ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବା ବହୁତ ସହଜ । ଆଚ୍ଛା-- ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ । ଆଚ୍ଛା!

ରାତ୍ରି କ୍ଲାସ୍:-

ଯେପରି ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଗ୍ରୀଷ୍ମ ସମୟରେ ପାହାଡ ଶିଖରକୁ ପ୍ରାକୃତିକ ପରିବେଶ ବା ଖୋଲା ପବନରେ ଅନୁଭବ କରିବା ପାଇଁ ଯାଇଥା'ନ୍ତି । ଘରେ ରହିଲେ କିମ୍ବା ଅଫିସକୁ ଗଲେ ସବୁବେଳେ କର୍ମ ଧନ୍ଦା କଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଥାଏ । ବାହାରକୁ ଚାଲିଗଲେ ଅଫିସ୍ କିମ୍ବା ଘରର ଚିନ୍ତାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଏଠାକୁ ସତେଜ ହେବାକୁ ଆସୁଛ । ତୁମେ ଅଧାକଳ୍ପ ହେବ ଭକ୍ତି କରି

କରି ଥକିଯାଇଛ । ତେଣୁ ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗରେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ତୁମେମାନେ ପୁଣି ସତେଜ ହୋଇଯାଉଛ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ବିନାଶ ହେବାକୁ ଯାଉଛି ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ହିଁ ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ତେବେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଳୟ ତ କେବେ ବି ହୁଏ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟ ଭାବୁଛନ୍ତି ଦୁନିଆ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଳୟ ହୋଇଯାଏ ବାସ୍ତବରେ ଏପରି ହୁଏ ନାହିଁ । ସୃଷ୍ଟିର କେବଳ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୁଏ, ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ନର୍କ । ନୂଆ ଦୁନିଆ ଏବଂ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ କାହାକୁ କୁହାଯାଏ ଏକଥା ମଧ୍ୟ କେବଳ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ତୁମଠାରେ ସବୁ କଥା ବିସ୍ତାର ଭାବରେ ରହିଛି ତାହା ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମଅନୁସାରେ ଅଛି । ତେବେ ଏହାକୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱଚ୍ଛବୁଦ୍ଧି ଆବଶ୍ୟକ । ତେବେ ଏହିଭଳି ଭାବରେ ଯଦି କାହାକୁ ବି ବୁଝାଇବ ତାହାହେଲେ ତୁରନ୍ତ ବୁଝିଯିବେ । କେତେକ ସନ୍ତାନ ଜ୍ଞାନରେ ପରିପକ୍ୱ ହୋଇନାହାଁନ୍ତି ତେଣୁ ଭାଙ୍ଗି ପଡୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଭଗବାନୁବାଚ ମଧ୍ୟ ରହିଛି— ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର ସହିତ ଶୁଣନ୍ତି, ଅନ୍ୟକୁ କୁହନ୍ତି.... । ଏଠାରେ ତ ମାୟା ସହିତ ଯୁଦ୍ଧ ଚାଲିଛି । ମାୟାଠାରୁ ମରି ଅର୍ଥାତ୍ ମାୟାକୁ ଛାଡି ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ହୋଇଛୁ, ପୁଣି ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଛାଡି ମାୟାର ହୋଇଯାଉଛ । ବାବାଙ୍କ କୋଳକୁ ଆସି ପୁଣି ଛାଡପତ୍ର ଦେଇଦେଉଛନ୍ତି । ମାୟା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ବଳବାନ ଅନେକଙ୍କୁ ତୋଫାନ ଭିତରକୁ ଟାଣି ଆଣୁଛି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ— ଏହା ହେଉଛି ହାର ଜିତର ଖେଳ । ବର୍ତ୍ତମାନ ୫ ବିକାର ତୁମକୁ ହରାଇ ଦେଇଛି । ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ମାୟା ଉପରେ ବିଜୟୀ ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ତୁମେମାନେ ହିଁ ବିଜୟୀ ହେବ । ଯେବେ କି ବାବାଙ୍କର ହୋଇଯାଇଛ ତେବେ ବହୁତ ମଜବୁତ ହେବା ଦରକାର । ତୁମେମାନେ ଦେଖୁଛ ମାୟା କେତେ ପ୍ରଲୋଭନ ଦେଖାଉଛି । କେବେ କେବେ ଧ୍ୟାନରେ ଯିବା ଦ୍ୱାରା ବା ସାକ୍ଷାତ୍କାର ଦ୍ୱାରା ମାୟାର ପ୍ରବେଶତା ହୋଇଯାଏ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ ଆମେ ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ପୁରା କରିଛୁ । ଦେବତା, କ୍ଷତ୍ରିୟ, ବୈଶ୍ୟ, ଶୁଦ୍ର ଇତ୍ୟାଦି ବର୍ଣ୍ଣରେ ଆସି ଏବେ ପୁଣି ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛୁ । ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇ ପୁଣି ଦେବତା ହେବ । ଏକଥା ଭୁଲିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଯଦି ଏହି କଥା ଭୁଲିଯିବ ତେବେ ପଛରେ ରହିଯିବ ପୁଣି ଦୁନିଆର କଥାରେ ବୁଦ୍ଧି ଚାଲିଯିବ । ମୁରଲୀ ମଧ୍ୟ ମନେ ରହିବ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ମଧ୍ୟ କଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ନା ।

କେତେକ ସନ୍ତାନ ବ୍ୟାଚ୍ ଲଗାଇବାକୁ ମଧ୍ୟ ଲଜ୍ୟା କରନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଦେହ-ଅଭିମାନ ଅଟେ ନା । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଗାଳି ତ ଖାଇବାକୁ ହିଁ ହେବ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କେତେ ଗାଳି ଖାଇଥିଲେ । ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଗାଳି ତ ଶିବବାବା ଖାଇଛନ୍ତି । ତା'ଙ୍କ ପରେ ହେଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ । ପୁଣି ରାମ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କଠାରୁ ଅଧିକ ଗାଳି ଖାଇଛନ୍ତି । ଏହିଭଳି କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ଅଛନ୍ତି । ତେବେ ଏହିଭଳି ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ନିନ୍ଦା କରିବା ଦ୍ୱାରା ଭାରତରେ କେତେ ଧର୍ମ ଗ୍ଲାନି ହୋଇଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏଥିରେ ଡରିବାର ନାହିଁ । ଆଚ୍ଛା! ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ସ୍ନେହଭରା ଗୁଡନାଇଟ୍ । ଓଁ ଶାନ୍ତି ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ବେହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସ କରି ଆତ୍ମିକ ଯାତ୍ରାରେ ତତ୍ପର ରହିବାକୁ ହେବ । ଯୋଗଯାତ୍ରାର ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ପିତାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତା ପୁତ୍ର ଦ୍ୱାରା ଏବଂ ପୁତ୍ରର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତା ପିତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥାଏ ତେଣୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ସତ୍ୟ ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ । ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନମୁକ୍ତିର ରାସ୍ତା ଦେଖାଇବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ ରୂପୀ ଡାଳରେ ଲଟକିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଉଡନ୍ତା ପକ୍ଷୀ ହୋଇ ହୀରୋ ପାର୍ଟଧାରୀ ହୁଅ ।
ସଂଗମଯୁଗରେ ଯେଉଁ ସବୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ କରୁଛ— ସେହି ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ ଗୁଡିକ ମଧ୍ୟ ହୀରାର ଡାଳ ସଦୃଶ ଅଟେ । ସଂଗମଯୁଗର କେମିତି ବି ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ ହୋଇଥାଉ କିନ୍ତୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମର ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧିହେବା ଅଥବା ବିନାଶୀ ଇଚ୍ଛା ରଖିବା—ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ସୁନା ଜଞ୍ଜିର । ତେଣୁ ଏହି ସୁନାର ଜଞ୍ଜିର ବା ହୀରାର ଡାଳରେ ମଧ୍ୟ ଲଟକିବାର ନାହିଁ, କାହିଁକି ନା ବନ୍ଧନ ତ ବନ୍ଧନ ହିଁ ଅଟେ ସେଥିପାଇଁ ବାପଦାଦା ସମସ୍ତ ଉଡନ୍ତା ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରାଇ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ସମସ୍ତ ବନ୍ଧନ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରତିବନ୍ଧକକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ହୀରୋ ଅଭିନେତା ହୁଅ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଆନ୍ତରୀକ ସ୍ଥିତିର ଦର୍ପଣ ହେଲା ଚେହେରା, ତେଣୁ ତୁମର ଚେହେରା କେବେହେଲେ ଶୁଖିଲା ନ ହେଉ, ସୁଖଦ ହେଉ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****

ମାତେଶ୍ୱରୀଙ୍କର ମହାବାକ୍ୟ:-

“କଳିଯୁଗ ଅସାର ସଂସାରରୁ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ ଦୁନିଆକୁ ନେଇଯିବା କାହାର କାମ”

ଏହି କଳିଯୁଗୀ ସଂସାରକୁ ଅସାର ସଂସାର କାହିଁକି କୁହାଯାଉଛି ? କାରଣ ଏହି ଦୁନିଆରେ କୌଣସି ଶ୍ରେଷ୍ଠତା ନାହିଁ । କୌଣସି ଜିନିଷରେ

ତାକତ୍ ନାହିଁ ଅର୍ଥାତ୍ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ କି ଏହି ସୃଷ୍ଟିରେ ଦିନେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୁଖ, ଶାନ୍ତି ଏବଂ ପବିତ୍ରତା ଥିଲା । ଏବେ ସେହି ତାକତ୍ ନାହିଁ । କାରଣ ଏହି ସୃଷ୍ଟିରେ ୫ ତତ୍ୱ (ବିକାର)ର ପ୍ରବେଶତା ହୋଇଛି । ସେଥିପାଇଁ ଏହି ସୃଷ୍ଟିକୁ ଭୟର ସାଗର କର୍ମବନ୍ଧନର ସାଗର କୁହାଯାଉଛି ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟ ଦୁଃଖୀ ହୋଇ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଡାକୁଛି, କହୁଛି ହେ ଭଗବାନ ଆମକୁ ଏହି ଭବ ସାଗରରୁ ପାରି କର । ଏଥିରୁ ଜଣାପଡୁଛି ଯେ ନିଶ୍ଚତ ଭାବରେ କୌଣସି ଅଭୟ ଅର୍ଥାତ୍ ନିର୍ଭୟର ସଂସାର ମଧ୍ୟ ଅଛି ଯେଉଁଠି ଯିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ଏହି ସଂସାରକୁ ପାପର ସାଗର କୁହାଯାଉଛି । ଯେଉଁଠାରୁ ପାରି ହୋଇ ପୁଣ୍ୟର ଦୁନିଆକୁ ଯିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ତେବେ ଦୁଇଟି ଦୁନିଆ ରହିଛି । ଗୋଟିଏ ହେଲା ସତ୍ୟଯୁଗୀ ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ ଦୁନିଆ ଏବଂ ଅନ୍ୟଟି ହେଲା କଳିଯୁଗୀ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ ଦୁନିଆ । ଉଭୟ ଦୁନିଆ ଏହି ସୃଷ୍ଟିରେ ହିଁ ରହିଛି । ଆଚ୍ଛା । ଓଁ ଶାନ୍ତି ।